

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

(Ιδε σελ. 159).

— Τό θέλω, όπήντησε μὲ κουρασμένην φωνήν.

“Η ἀμαξοστοιχία ἀνεγώρει καὶ πάλιν.

Ο ταξιδιώτης ἔσυρε ἀπὸ τὸ θυλάκιον του χαρτοφυλάκιον ἔγχαλε μίαν ἐπιστολὴν καὶ ἔζητε τὴν ἀγγελθείσαν περιοπήν.

— ...Μάλιστα, νάτο... «φίλτατέ μου, πρόσεχε τὴν μητέραν σου, μὴ βγαίνεις χωρὶς ἐπανωόρδην, μὲ λέγουν τὸν ἄρχον τῶν Παρισίων ἐπικίνδυνον...» καὶ δικοπτόμενος:

— Εἶναι: ἀρχὴς ἐπικίνδυνος ὁ ἄρχος τῶν Παρισίων, Μαρία;

— Δέν τὸ ζέρω.

— “Ισως ἔχει δίκαιον, ἀλλὰ ποτὲ δέν ἡμην τὸν καλὰ ὅσον κατὰ τὴν εἰς Παρισίους διαμονήν μου. Μὰ νὰ ἔκεινο ποὺ θέλει νὰ διαβάσω: «Πρὸ πάντων πρόσεχε ιδιαίτερως τὴν Μαρία κατὰ τὸ μέγα τοῦτο ταξειδί. Πόσον χαίρω ποὺ θὰ τὴν ἐπανίδω. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔρινε ὑπερβολικὰ σοφῆ καὶ νὰ βρίσκω ἔλεος ἔκεινόν της! Πιστεύω ὅτι θὰ σὲ βοηθήσῃ μετ’ εὐγαριστήσεως εἰς τὰς ἐργασίας σου, εἴναι τόσον σπουδαίας ύπ’ ὅλας τὰς ἐπόψεις. Πόσα μουσεῖα ἐπισκέψητε! Πόσα δημόσια μαθήματα ἀκούσατε! καὶ ὅλαις ἔκειναι αἱ συναυλίαι καὶ τὰ θέατρα! Εἴμαι εὐτυχὴς νὰ σᾶς βλέπω τόσο συγκάρωντας. Είναι πραγματικοῦ εύτύχημα καὶ διὰ τοὺς δύο ὅτι κατοικεῖτε μὲ τὴν οἰκογένειαν ἔκεινην. Ειμπορεῖτε νὰ βλέπετε κάθε στιγμὴ καὶ νὰ διευθετεῖτε τὰς ἐκδρουμάς σας καὶ διὰ τὴν ἡμέραν καὶ διὰ τὴν νύκτα. Δέν μποροῦσες νὰ ἔχησης καλλίτερον ὅδηγὸν κατὰ τὴν διαμονήν σου στὰ Παρισία. Τί καίμα ποὺ δέν μποροῦσα γὰρ συνοδεύσω!»

— Τί καίμα, εἶπε μὲ στεναγμὸν ἡ Μαρία.

— Ναι, βέβαια, ὑπὸ κάποιων ἔποψιν· ἀλλὰ ἂν ἡ “Αννα” ἦτο μαζὶ δέν θὰ ἔθλεπα οὔτε τὸ τέταρτον ἥπο ὅσα εἶδα. Τὸ Μπόν-Μαρσέ καὶ τὸ Λούδο, νὰ ἔκεινα ποὺ ἐνδικφέρουν τὴν “Ανναν” καὶ ζέρω τὸν καιρὸ ποὺ ἀπαιτοῦν αἱ ἐπισκέψεις εἰς τὰ καταστήματα. Θυμούμαι τὴν ἐκδρομὴν ποὺ κάμαχε στὴν Κοπεγγάγη πρὸ δύο ἑταῖν...

— Άλλα, όπήντησε ἡ Μαρία, πτκίεις ὀλίγον καὶ σὺ διότι δέν τὴν ἐνέπνευσες ἀλλας ὄρεζεις, ἀλλας κλίσεις. Δέν μπορῶ βέβαια νὰ κρίνω ἀπὸ τόσο μακράν. Ήτο πολὺ νέχ ὅταν τὴν ἄφησα καὶ ἀπειρος τοῦ πρακτικοῦ βίου κατὰ τὴν γηώμην μου.

Ο σύζυγος τῆς “Αννας” ἐπανέλαβε μέμονότονον ὑφος:

— “Εμεινε ὅ, τι ἦτο· εἴναι ἀρίστη μήτηρ διὰ τὰ τέκνα μου.

— Καὶ ἡ ἀρίστη τῶν συζύγων δι’ ἐσέ, ἐδιώρθωσεν ἔκεινην μὲ σοζαρότητα· δέν σκέπτεται ἀλλο παρά ἐσέ, “Ερικ, καὶ τὰ τέκνα σας.

— Βεβαιώτατα! ἀλλὰ καὶ ἀλλο τίποτε. Δικτάσσει νὰ κάμουν διὰ τὸ γεῦμα τὰ φυγητὰ τὰ ὄποια μὲ ἀρέ-

σουν, φοβεῖται μήπως κρυολογήσω, μὲ κάμει μυρίας περιποιήσεις· μὲ δύο λέξεις, εἴναι πάντοτε ἡ αὐτή· δέν προζενεὶ καμμίαν ἐκπληξίαν ἡ “Αννα, δέν ἔχει καμμίαν ζωηρότητα, καμμίαν μεταβολὴν εἰς τὸ πνεῦμα της. Θὰ είναι ἡ ίδια μετὰ δέκα ἔτη, μετὰ τριάκοντα ἔτη.

— Ένδιμιζον πάντοτε, διέκοψε νευρική ἡ Μαρία, ὅτι αἱ ἡσυχίαι δικτύεσις καὶ ὁ ὄμιλός χαρακτήρει εἰναντί τὰ μόνα ἔγγυγα τῆς εὐτυχίας τοῦ γάμου...

— Καὶ δι’ αὐτὸν εἴμαι πολὺ εὐτυχής, ἀπήντησε γωρίς πεποιθησιν ὁ σύζυγος τῆς “Αννας.

Ο καθένας ἀπὸ τοὺς δύο μου συνταξιδιώτας ἐσκέπτετο ίδιαίτερως: ἐπὶ τέλους ωστὲ νὰ ἡγελεν ἔκεινος νὰ ὑποσημειώσῃ τὴν ίδεαν του διὰ τῆς συγκρίσεως εἰπε.

— Όμοιαζετε, οσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, δικνογκικῶς.

Η νεαρὰ γυνὴ δέν ἄφησε τὸν γαμβρόν της νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην.

— Ισως, ἀπήντησεν ἡ σύγκως, εἴμαι ζωηροτέρα ἀπὸ τὴν “Ανναν, μολονότι μεγαλυτέρα της κατὰ τρία ἔτη. Νυμφευφεῖται πολὺ νέχ ἔκεινη ἐπεφορτισθή πολὺ ἐνωρίς τὰ βάρη καὶ τὰς φροντίδας τὰς οἰκογενειακάς. Ἔγώ είμαι τὸ πουλί ποὺ δέν ἔχει κλωδόν· ἡ νηγκάσθημην νὰ διατρέξω μόνη τὸ στάδιόν μου, νὰ προσδοκῶ τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου καὶ ἔχω τὴν μόνην φροντίδα νὰ διατηρήσω, ἀγνή καὶ ὑπερήρρηνος, τὴν ἀλευθερίαν μου.

— Καὶ τοιστόπως ἀνέπτυξε εύρυτατα τὰ γρίσματα τὰ ὄποια είγει...

Η Μαρία διέκοψε τὰς διακκεις κατὰς διαδηλώσεις ἀλλ’ ἔκεινος ἐπανέλαβε:

— Αὐτὰ τὰ πολύτιμα γρίσματα ἡ “Αννα” δέν τὰ είγει...

— Αὐτὸ δέν μπορεῖς νὰ τὸ πῆς!

Τὸ αἰσθάνονομαι καλλίτερο, εἶπε μὲ πνιγμένην φωνήν. “Εσύ, Μαρία, ἔχεις ὅτι λείπει ἀπὸ τὴν ἀδελφήν σου...

Βεβεία σιωπὴ ἡ καλούμενη τὸ ἀπόρθεγμα τοῦτο τοῦ συζύγου τῆς “Αννας.

Ἐνδιμίσα νὰ ἡκουσα:

— Καὶ ἡ ἀδελφή μου ἔχει ὅ, τι μὲ λείπει.

‘Αλλὰς ἡ Μαρία δέν ἔθελε νὰ μείνῃ περισσότερον ἐπὶ τοῦ ἐπικινδύνου τούτου ἐδάχφους· δι’ ὅ μὲ σχεδόν ἡρεμον φωνὴν εἶπε:

— ‘Αλλὰ δέν ἔκητούσαμεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιστολήν. Εξακολούθει, τί διάβαζες;

Ἐνῷ ὁ γείτων μου αἰσχυνόμενος ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸ γόντρον τῆς φρονίμου γυγκικαδελέχης του ἐπικελάμβανε τὴν ἐπιστολὴν του, ἡρεμον νὰ ἔξανισταμαι κατὰ τὴν ἀμφιβόλου καὶ ὄλιγον εἰλικρινοῦς θέσεώς μου, παρισταμένη, χωρὶς πλέον νὰ εἰμπορῶ νὰ ἀποφύγω εἰς τὰς ἐνδομύχους ἐκμυστηρεύσεις δύο παραπλανηθεισῶν πλὴν σχῆματα τὰ ἀκόμα γένγην μαρδιῶν.

(Ακολούθει.)